Bibliotek 1800
Salome
Drama i én akt
Oscar Wilde

Oscar Wilde

Salome

Drama i én akt

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Oscar Wilde: *Salome* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden. Nogle passager er nyoversatte/tilføjede efter den franske originaltekst af redaktøren af nærværende udgave, som har givet tilladelse til distribution af hans bidrag under samme licens som resten af bogen, nemlig:

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Oscar Wilde: *Salome* is based upon sources in the public domain worldwide. The editor of this ebook has inserted some newly translated passages, missing in the original translation. The editor has consented to the distribution of his work under the same license as the rest of the epub, namely:

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

BY NC SA

Personerne:

Herodes Antipas. Tetrark. Konge af Judæa.
Johannes, profeten.
Den unge syrier. Høvedsmand for livvagten.
Tigellinus, en ung romer
En kappadocier
En nubier
Første drabant
Anden drabant
Herodias' page
Jøder, nazaræere o. a.
En slave
Naaman, bødlen (stum person)
Herodias. Tetrarkens hustru.
Salome. Herodias' datter.
Slaver og slavinder

Salome

Scene: *En stor åben terrasse udenfor gildesalen i Herodes' palads. Nogle drabanter står og læner sig over balustraden. Til højre en kæmpetrappe. til venstre i baggrunden en gammel brøndåbning med en kant af grønligt bronze. Det er måneskin.*

Den unge syrier

Hvor prinsessen dog er smuk i aften!

Herodias' page

Se på månen. Hvor sælsomt den skinner! Den ligner en kvinde, der står op af sin grav. Man skulle tro, det blege ansigt så sig om efter en afdød.

Den unge syrier

Månen har et underligt blik. Den ligner en lille prinsesse i gult silkeskrud og med fødder af sølv. Den ligner en prinsesse, som træder en dans med små hvide duer til fødder.

Herodias' page

Den ligner en død kvinde, som går igen.

(Støj fra gildesalen.)

Første drabant

Hvilken tummel! – Hvad er det for kåde gæster, der tér sig så usømmeligt?

Anden drabant

Det er jøderne. De bliver altid sig selv lig. De skændes om deres gudsdyrkelse.

Første drabant

Hvorfor skændes de om den?

Anden drabant

Det ved jeg ikke. Men de er altid uenige. Farisæerne påstår for eksempel, at der findes engle, og saduccæerne lærer, at der ingen engle findes.

Første drabant

Det er også noget at skændes om!

Den unge syrier

Hvor prinsessen dog er smuk i aften!

Pagen

Du ser altid på hende. Du ser for meget på hende. Det er farligt at se på mennesker med så sælsomt et blik. Jeg frygter, at der vil ske noget forfærdeligt.

Den unge syrier

Prinsessen er skøn – såre skøn i aften!

Første drabant

Tetrarken ser dyster ud.

Anden drabant

Ja, han ser mørk ud.

Første drabant

Han ser efter noget.

Anden drabant

Sig hellere: efter nogen.

Første drabant

Hvem ser han efter?

Anden drabant

Det ved jeg ikke.

Den unge syrier

Hvor prinsessen dog er bleg! Jeg har aldrig set hende så bleg. Hun ligner skyggen af en hvid rose set i et sølvspejl.

Pagen

Du må ikke se på hende. Du ser for meget på hende.

Første drabant

Herodias fylder tetrarkens bæger.

Kappadocieren

Er det dronning Herodias, hende, som bærer det sorte, perlestukne pandebind og har sit hår pudret med blåt støv?

Første drabant

Ja, det er Herodias, tetrarkens ægtehustru.

Anden drabant

Tetrarken er meget glad for vin. Der gives ingen kender, der har finere gane. Han har tre slags vin. En, som føres hid fra Samotrake, er ganske skinnende rød som Cæsars kappe.

Kappadocieren

Jeg har aldrig set Cæsar.

Anden drabant

En anden, der kommer fra en stad, som hedder Cyprus, er skinnende rød som guld.

Kappadocieren

Jeg elsker guld.

Anden drabant

En tredje slags kommer hertil fra Sicilien, og den er skinnende rød som blod.

Nubieren

Guderne i mit land kræver meget blod. To gange om året ofrer vi til dem hele hærskarer af vort lands ungdom – halvtreds unge mænd og hundrede unge jomfruer. Men jeg er bange for, at vi aldrig giver dem fuldt ud tilstrækkeligt, for de er meget hårde imod os.

Kappadocieren

I min hjemstavn har vi ingen guder mere. Romerne har drevet dem ud. Somme påstår, at de har skjult sig i bjergene, men det tror jeg ikke. I tre nætter har jeg strejfet om i bjergene og søgt dem over alt. Jeg fandt dem ikke, og til sidst råbte jeg på dem, idet jeg nævnede dem hver især ved navn, men de kom ikke. Jeg tror, at de er døde.

Første drabant

Jøderne dyrker en gud, som man ikke kan se.

Kappadocieren

Det fatter jeg ikke.

Første drabant

I det hele taget tilbeder de kun ting, man ikke kan se.

Kappadocieren

Det finder jeg er dårskab.

Johannes' stemme

Efter mig skal der komme én, der er større end mig. Jeg er end ikke værdig til at løse hans skorem. Når han kommer, skal ødemarkerne glædes. De skal blomstre som liljen. Den blindes øjne skal se dagen, og den døves øren oplades ... Det nyfødte barn skal stikke sin hånd i dragens gab og lede løven ved manken.

Anden drabant

Få ham til at tie. Han siger altid sådanne tåbelige ting.

Første drabant

Nej, nej! Det er en hellig mand. Og han er tilmed venlig og mild. Hver dag, når jeg rækker ham hans karrige kost, takker han mig.

Kappadocieren

Hvem er han?

Første drabant

En profet.

Kappadocieren

Hvad hedder han?

Første drabant

Johannes.

Kappadocieren

Hvor kommer han fra?

Første drabant

Fra ørkenen, hvor han levede af græshopper og de vilde biers honning. Han bar altid en kamelhårskappe og havde et læderbælte om lænderne. Han så ud, så man nok kunne blive bange for ham. En stor skare mennesker fulgte ham. Han havde også mange disciple.

Kappadocieren

Hvad taler han om?

Første drabant

Det kan man ikke blive klog på. Sommetider siger han ord, som forskrækker én, men det er umuligt at fatte meningen af hans tale.

Kappadocieren

Kan man få ham at se?

Første drabant

Nej. Tetrarken har forbudt det.

Den unge syrier

Prinsessen skjuler sit ansigt bag sin strudsfjersvifte. Hendes små hvide hænder flagrer ustadigt som duer, når de flyver til dueslaget. De ligner små hvide sommerfugle.

Pagen

Hvad angår det dig? Hvorfor skal du se på hende? Du må ikke se på hende ... Det bæres mig for, at noget rædselsfuldt vil ske.

Kappadocieren *(peger på brønden)*

Det var da ellers et besynderligt fængsel!

Anden drabant

Det er en gammel brønd.

Kappadocieren

En gammel brønd! – Det må da være et forpestet hul at leve i.

Anden drabant

Å nej! Tetrarkens ældre broder, dronning Herodias' første mand sad fanget der i tolv år. Og det tog dog ikke livet af ham. Da man ikke kunne blive ham kvit på anden vis, så kvalte man ham efter tolv års fangenskab.

Kappadocieren

Kvalte man ham? – Hvem vovede at gøre det?

Anden drabant *(idet han peger på **bødlen**, en vældig neger)*

Den mand der: Naaman.

Kappadocieren

Var han ikke bange ?

Anden drabant

Nej, slet ikke. Herodes sendte ham ringen.

Kappadocieren

Hvilken ring?

Anden drabant

Dødsringen. Derfor havde han ikke noget at være bange for.

Kappadocieren

Men det er dog et grufuldt hverv at kvæle en konge.

Første drabant

Hvorfor det? En konge har vel kun én hals som ethvert andet menneske.

Kappadocieren

Jeg synes, det er grufuldt.

Den unge syrier

Prinsessen rejser sig. Hun forlader bordet. Hun ser opbragt ud. Ah! hun kommer hid. Ja, hun kommer lige imod os. Hvor hun dog ser bleg ud! Jeg har aldrig set hende så bleg.

Herodias' page

Se ikke på hende. Jeg beder dig så mindeligt, se ikke på hende.

Den unge syrier

Hun minder om en due, der er faret vild … Hun ligner en narcis, der skælver for vinden … Hun ligner et siv af drevet sølv.

(Salome træder ind.)

Salome

Jeg vil ikke blive. Jeg kan ikke blive. Hvorfor stirrer tetrarken således ufravendt på mig med sine muldvarpeøjne under de glippende øjenlåg? – Det er sælsomt, at min moders husbond betragter mig med sligt blik. Jeg ved ikke, hvad det skal betyde. Eller måske ved jeg det – alt for vel!

Den unge syrier

I forlader festen, fyrstinde? –

Salome

Hvor luften dog er sval og kvægende herude på terrassen! Her kan jeg ånde. Derinde sidder jøder fra Jerusalem, som farer i totterne på hinanden for nogle forrykte ceremoniers skyld, og barbarer, som drikker, indtil de spilder al vinen på gulvet, og grækere fra Smyrna med malede øjenbryn og sminkede kinder og håret sat op i bukler og krøller. Der sidder fåmælte og forslugne ægyptere i hjemmegjorte klæder og med lange negle af jade, – og rå, plumpe romere, som snakker løs på deres skrattende kragemål. Å! hvor jeg hader romerne! De er klodsede og udannede, men søger i miner og lader at spille stormægtige og ædle.

Den unge syrier

Vil I ikke sidde ned, fyrstinde?

Herodias' pagen

Hvorfor tiltaler du hende? Hvorfor ser du på hende? ... Åh! noget rædselsfuldt vil komme over os.

Salome

Det er en lyst at se på månen. Den ligner en lille mønt eller en lille blomst af sølv. Månen er en gudinde, kold og kysk. Jeg er vis på, den er jomfru. Den har en jomfrus skønhed. ... Ja, den er jomfru. Den har aldrig besudlet sig, aldrig givet sig hen til mænd, som andre gudinder.

Johannes' stemme

Se, Herren er nær. Menneskenes søn kommer. Kentaurerne har skjult sig i flodsengen, og nymferne er steget op på

bredden og hviler sig i træernes skygge.

Salome

Hvem var det, der råbte?

Anden drabant

Profeten, fyrstinde.

Salome

Åh, det var profeten, – ham, som Herodes frygter?

Anden drabant

Det kender vi ikke til, fyrstinde! Men det var profeten Johannes, som råbte.

Den unge syrier

Ønsker I, at jeg skal lade Jer bærestol bringe? Aftenen er så skøn derude i haven.

Salome

Han siger forfærdelige ting om min moder, ikke sandt?

Anden drabant

Vi forstår aldrig, hvad han siger, fyrstinde.

Salome

Jo, han siger forfærdelige ting om hende.

*(**En slave** kommer ind.)*

Slaven

Fyrstinde! Tetrarken befaler Jer at vende tilbage til festen.

Salome

Jeg vil ikke gå ind igen.

Den unge syrier

Tilgiv mig, fyrstinde! Men om I ikke går ind igen til gæstebuddet, da kan en ulykke ramme Jer.

Salome

Er han en gammel mand, profeten?

Den unge syrier

Fyrstinde! var det ikke bedst at efterkomme tetrarkens befaling? Tillad mig at føre Eder ind.

Salome

Men så svar mig … er profeten en gammel mand?

Første drabant

Nej, fyrstinde! han er helt ung.

Anden drabant

Det kan man ikke være vis på. Nogle siger, at han er Elias.

Salome

Hvem er Elias?

Anden drabant

Elias – fyrstinde – var en profet, der levede her i landet for mange år tilbage.

Slaven

Fyrstinde! Hvilket svar skal jeg bringe tetrarken?

Johannes' stemme

Glæd dig ikke, du land Palestina, fordi det ris, som slog dig, er sønderbrudt. Thi af slangens sæd skal opstå en basilisk, og dens afkom skal opsluge himlens fugle.

Salome

Hvilken forunderlig røst! Jeg kunne have lyst at tale med den mand.

Første drabant

Jeg befrygter, at I ikke kan komme til det, fyrstinde! Tetrarken tillader ingen at tale med ham. Han har endog forbudt ypperstepræsten at tale med ham.

Salome

Jeg ønsker at tale med ham.

Første drabant

Det er umuligt, fyrstinde!

Salome

Jeg *vil* tale med ham.

Den unge syrier

Var det ikke rettest, om I vendte tilbage til festen, stormægtige fyrstinde!

Salome

Før profeten hid!

*(**Slaven** ud.)*

Første drabant

Vi tør ikke, fyrstinde!

Salome *(går hen til brønden og stirrer ned i den)*

Hvor der er mørkt dernede! – Hvor rædselsfuldt at leve i et så trangt og skummelt hul! Det er som en grav … *(til drabanterne:)* Har I ikke hørt min befaling? Før profeten frem. Jeg vil se ham.

Anden drabant

Fyrstinde! jeg bønfalder Jer. Forlang ikke noget sådant af os.

Salome

I lader mig vente?

Første drabant

Fyrstinde! Se, vort liv er i Jeres Hånd. Men vi kan ikke være Jer til vilje. Kun tetrarken kan opfylde Jer begæring.

Salome *(får øje på **den unge syrier**)*

Ah! –

Herodias' page

Hvorledes vil dette ende? – Jeg er sikker på, at noget rædselsfuldt vil hænde.

Salome *(går frem imod* ***den unge syrier****)*

Du vil gøre det for mig. Ikke sandt, Narraboth? – Jeg har altid været venlig imod dig. *Du* vil gøre det, ikke sandt? – Jeg vil blot se på ham, denne forunderlige profet. Man taler så meget om ham. Jeg har ofte hørt tetrarken tale om ham. Jeg tror, han er ræd for ham ... Jeg er sikker på, han er ræd for ham. Det er *du* da vel ikke, Narraboth?

Den unge syrier

Jeg *ræd* for ham! Nej, *jeg* ræddes ikke for nogen mand. Men tetrarken har udtrykkelig forbudt enhver at løfte låget af brønden.

Salome

Hvis du gør dette for mig, Narraboth! så skal jeg i morgen den dag, når min bærestol nærmer sig stadsporten, tilkaste dig en blomst, en lille fintduftende blomst.

Den unge syrier

Fyrstinde! jeg kan ikke! – jeg kan ikke!

Salome *(smilende)*

Du vil gøre det. Jeg er vis på, at du vil gøre det for min skyld. Og i morgen den dag, når jeg bæres frem over billedskærernes bro, da vil mit blik inde bag musselinssløret søge dig, og kan hænde jeg da vil smile til dig. Se på mig,

Narraboth! se kun på mig. Du ved, at du *må* gøre, hvad jeg forlanger af dig. Du ved det jo godt … Jeg ved, at du vil gøre det.

Den unge syrier *(gør et tegn til **tredje drabant**)*

Før profeten frem. Fyrstinde Salome ønsker at se ham.

Salome

Ah! –

Herodias' page

Hvor månen dog ser forunderlig ud. Den ligner en død kvindes hånd, der søger at skjule sig under et liglagen.

Den unge syrier

Ja, månen har et sælsomt udtryk i aften. Den minder om en lille prinsesse med øjne af rav, en lille prinsesse, der smiler bag et musselinsslør.

*(**Profeten** stiger op af brønden. **Salome** betragter ham og viger uvilkårligt tilbage.)*

Johannes

Hvor er *han*, hvis skændselsbæger nu er fyldt til randen? – Hvor er *han*, som en skøn dag svøbt i sølvmorskåbe skal dømmes for folkets åsyn? Byd ham at træde frem, på det at han må høre den røst, som råber i ørkenen og giver genlyd i kongers paladser.

Salome

Hvem taler han om?

Den unge syrier

Det er ikke godt at vide, fyrstinde!

Johannes

Hvor er *hun*, som så afbilleder malet på væggen, som så kaldæernes afbilleder malet med farver, og som gav efter for sine øjnes lyst og skikkede sendebud til kaldæernes land?

Salome

Det er min moder, han taler om.

Den unge syrier

Nej, nej! – Vist ikke, fyrstinde.

Salome

Jo, det er min moder, han taler om.

Johannes

Hvor er hun henne? *Hun*, som hengav sig til Assyriens fyrster, der bærer bælte om lænd og farveblinkende kroner på sit hoved? *Hun*, som hengav sig til Ægyptens unge drenge, hvis skjolde er af guld, hvis hjelme er af sølv, og hvis klædebon er af fint, hyacintfarvet linned. Gå og befal hende, at hun fluks skal stå op fra sit skændselsleje og komme hid, på det at hun må høre den røst, som bereder vejen for Herren, og afstå fra sine misgerninger. Og vil hun end ikke afstå fra sin misgerning, men hellere fremture i sin skændsel, så gå

alligevel og byd hende komme; thi Herren har taget svøben i hånd!

Salome

Hvor frygtelig han dog er! Hvor frygtelig!! –

Den unge syrier

Bliv her ikke længere, fyrstinde. Hør mig, jeg besværger Jer.

Salome

Det er især hans øjne, der er frygtelige. De er sorte som huller brændt med fakler i tyrisk purpur, de er sorte som Ægyptens huler, hvori giftspyende drager bygger rede, de er sorte som dunkle søer, hvis oprørte vande genspejler vidunderlige måner … Tror du, han vil sige mere endnu?

Den unge syrier

Bliv ikke længere, fyrstinde. Jeg bønfalder Jer: bliv ikke længere.

Salome

Hvor han dog er udtæret! – Han ligner en spinkel billedstøtte af elfenben. Jeg er sikker på, at han er kysk som månen. Ligner han ikke en månestråle! – Se engang på hans skulder og bryst. Hans kød er som elfenben. Jeg er sikker på, det er koldt som elfenben. Jeg må se ham nærmere på.

Den unge syrier

Nej, nej, fyrstinde!!

Salome

Jeg vil se ham på nærmere hold.

Den unge syrier

Fyrstinde! Fyrstinde!!

Johannes

Hvem er den kvinde, som beskuer mig? Jeg lider ikke at blive beskuet. Hvorfor stirrer hun på mig med lystne øjne under de malede bryn? – Jeg ved ikke, hvem hun er. Jeg bryder mig ikke om at vide, hvem hun er. Byd hende gå; det er ikke hende, jeg vil tale med.

Salome

Jeg er Salome, Herodias' datter, prinsesse af Judæa.

Johannes

Vig fra mig, du Babylons datter! Kom ikke Herrens udvalgte nær. Vig fra mig! Din moder har opfyldt Jorden med sine misgerningers bærme, og hendes synder råber til Gud.

Salome

Tal igen, Johannes! Tal. Din stemme klinger som strengespil i mine øren.

Den unge syrier

Fyrstinde! – Fyrstinde!

Salome

Tal igen! Tal igen, Johannes, og sig mig, hvad jeg bør gøre.

Johannes

Vig fra mig, Sodomas datter! Kom mig ikke nær. Men tilhyl dit ansigt med et slør, strø aske på dit hoved og gå ud i ørkenen at søge Menneskesønnen.

Salome

Menneskesønnen? – Hvem er han? – Er han lige så skøn som du, Johannes? –

Johannes

Lad mig i fred! Jeg hører allerede fra kongehallen suset af dødsenglens vinger.

Den unge syrier

Fyrstinde! jeg besværger Jer: gå ind.

Johannes

Gud Herrens engel! hvad gør du her med dit glavind? – Hvem søger du i dette hus? – – – For ham, som skal dø i sølvmorskåben, er timen endnu ikke slået.

Salome

Johannes!

Johannes

Hvem taler?

Salome

Jeg drages imod dig, Johannes! Dine arme har en hvidhed som liljerne, der skinner ud over en mark, som høstmanden

aldrig har slået, – dine skuldre har en hvidhed som sneen, der lyser over Judæas bjerge. Roserne i dronningen af Sabas have er ikke så hvide som dit legeme. Hverken roserne i dronningen af Sabas have, eller daggryets fødder, når de skrider frem gennem dalen, eller månens sølverne bryst, når det hviler i havets favn … intet, intet i verden har en hvidhed som dit legeme. Lad mig berøre dit legeme.

Johannes

Bort med dig, bort du Babylons datter! – Af en kvinde kom ondskaben til verden. Tal ikke til mig. Jeg vil ikke høre på dig. Forstyr mig ikke. Jeg lytter til den Højestes røst.

Salome

Dit legeme er hæsligt, Johannes. Det har en hvidhed som den spedalskes krop. Det ligner en kalket væg, en hvidtet grav, der indvortes er fuld af al urenhed. Og dog drages min sjæl imod dig. Det er dit hår, som er skønt, Johannes! Dine lokker minder om drueklaser, tunge, dunkle klaser som dem, der hænger på vinstokkene i Edom, i edomitternes land. Dit hår er som Libanons cedre, Libanons store cedre, der giver skygge for løverne og for røverne, der vil skjule sig dagens lys. De lange, bælgmørke nætter, når månen skjuler sit ansigt, og stjernerne bliver røde, er ikke sorte som dine lokker. Stilheden, som ruger i de dybe skove, er ikke sort som dit hår. Intet i verden er så sort … Lad min hånd stryge dine lokker!

Johannes

Bort med dig, du Sodomas datter! Rør ikke ved mig. Forkrænk ikke den Højestes tempel!

Salome

Dit hår er hæsligt, Johannes! Det er dækket af støv og smuds. Det er som en tornekrone, der er lagt over din pande. Det er, som en øglerede var udtømt over dit hoved. Det ser ud, som en slangeyngel omsnoede din hals. Jeg ræddes for dit hår! – Nej, det er din mund, dine røde læber, jeg drages imod, Johannes! Din mund er som en skarlagenrød tråd på et elfenbenstårn. Den er som et granatæble, der er skåret over med en elfenbenskniv. Ej granattræets blomster, som blusser i Tyrus' lysthaver, og som er rødere end roser, – ej de skarlagenklædte herolder, som ved trompetstød forkynder kongens ankomst, er røde som dine læber. De er rødere end fødderne på dem, som tramper modne druer i vinpersen. Din mund er rødere end fødderne på de duer, som bygger i templet og hver dag mades af præsterne. Den er rødere end hans fødder, som kommer fra skoven, hvor han har dræbt en løve. Din mund ligner en koralgren af det slags, som fiskere drager op fra havbundens skumle dybder, en koralgren, der er en konge værdig! ... Den ligner perserkongens bue, der er farvet med zinnober og indlagt med koral ... Intet i verden er så rødt som dine læber ... Lad mig kysse din mund.

Johannes

Aldrig, du skamløse Babylons datter! Aldrig!!

Salome

Jeg vil kysse din mund. Jeg *vil* kysse den.

Den unge syrier

Fyrstinde! – Fyrstinde! du er som en myrrhaduftende have. Din nærhed beruser. Se ikke på den mand, – se ikke på ham. Tal ikke sådanne ord til ham. Jeg kan ikke udholde at høre det. Fyrstinde, fyrstinde, tal ikke til ham.

Salome

Jeg vil kysse din mund, Johannes!

Den unge syrier

Ak! – –

(Han stikker sig med en dolk og styrter død om mellem Salome og Johannes.)

Herodias' page

Den unge syrier har dræbt sig selv! Se, vor unge høvedsmand svømmer i sit blod!! – Min ven har dræbt sig selv. – Jeg havde just givet ham et skrin med vellugtende salve og et par ørenringe af drevet sølv, og se, nu har han dræbt sig selv! Ak! sagde jeg ikke nok, at der ville hænde en ulykke. Næppe havde jeg sagt det, så hændte den. Vel vidste jeg, at månen søgte efter en død, men lidet anede jeg, at det var ham, den søgte. Ak! hvorfor skjulte jeg ham ikke for månen? – Havde jeg blot skjult ham i en grotte, så havde månen ikke set ham!

Første drabant

Fyrstinde! – Se, vor høvedsmand har dræbt sig selv.

Salome

Lad mig kysse din mund, Johannes!

Johannes

Kender du da ej til frygt, Herodias' datter! Sagde jeg dig ikke nys, at jeg fra paladset hørte en lyd som af susende vinger, og se, dødsenglen er kommet! –

Salome

Lad mig kysse din mund.

Johannes

Du, frække vellystens datter! der er kun én, som kan frelse dig. Det er Ham, om hvem jeg talte før. Gå hen og søg Ham. Han ligger ude i en båd på Genezareth sø og taler til sine disciple. Bøj knæ på søens bred og kald ham ved navn. Og når han kommer til dig, og han kommer til alle, som kalder ad ham, så fald til hans fødder og bed ham om dine synders forladelse.

Salome

Lad mig kysse din mund.

Johannes

Forbandet være du, datter af en skøge og selv en skøge – forbandet være du!

Salome

Jeg vil kysse din mund, Johannes.

Johannes

Jeg vil ikke se dig for mine øjne. Jeg ser dig ikke. Du er forbandet, Salome! – Du er forbandet.

(Han stiger igen ned i brønden.)

Salome

Jeg vil kysse din mund, Johannes. – Jeg *vil* kysse den.

Første drabant

Vi må se at få slæbt liget af vejen. Tetrarken holder ikke af at se andre døde end dem, han selv har på sin samvittighed.

Herodias' page

Han var min broder, mer end min broder. Jeg gav ham en ring af agat, som han altid bar. Hver aften, når vi gik langs flodbredden ind under de blomstrende mandeltræer, talte han til mig om sit land. Han talte altid så tyst. Klangen i hans stemme lignede en fløjtes tone, en enlig fløjtespillers tone. Han fandt behag i at se sit eget spejlbillede i floden. Jeg lod ham ofte høre for det.

Anden drabant

Du har ret, vi må se at få liget bort. Tetrarken må ikke se det.

Første drabant

Tetrarken kommer næppe herud. Han kommer aldrig ud på terrassen. Han er for bange for profeten.

Herodes, Herodias *og hele hoffet kommer ind.)*

Herodes

Hvor er Salome? – Hvor er prinsessen? Hvorfor kom hun ikke tilbage til festen, som jeg befalede? – Ah, der er hun!

Herodias

Du må ikke se på hende. Du stirrer altid på hende.

Herodes

Månen har et sælsomt udtryk i aften. Har den ikke et sælsomt udtryk? Det forekommer mig, at den ligner en gal kvinde, der søger elskere over alt. Nøgen er hun. Skyerne søger at skjule hendes nøgenhed, men hun tillader det ikke. Nøgen skrider hun frem som en drukken kvinde. Jeg er vis på, at hun ser sig om efter tilbedere ... Er min lignelse ikke træffende? Den ligner en gal kvinde, ikke sandt?

Herodias

Nej, månen ligner blot månen. Det er det hele. Lad os gå ind ... Her har vi intet at gøre.

Herodes

Jeg bliver her. Manasse! bred måtterne ud her og tænd faklerne. Bring mit elfenbensbord herud på terrassen og tag jaspisskamlerne med. Luften er vidunderlig ren og skøn. Her vil jeg fortsætte drikkelaget. Cæsars sendebud er gæster, som man ikke kan vise hæder nok.

Herodias

Det er ikke for deres skyld, at du vil blive.

Herodes

Jo, luften her er vidunderlig ren og skøn! Kom, Herodias, vore gæster venter. Hvad!! – min fod glider! … i blod!! – Det var et ondt tegn! Det var et meget ondt tegn!! … Hvad er det for blod her? … Og dette lig! Hvorfor ligger det her? – Tror I, at jeg er som kongen af Ægypten, der aldrig giver nogen fest uden at berede sine gæster synet af et lig? Hvem er det? – Jeg vil ikke se på det.

Første drabant

Det er vor høvedsmand, herre! – den unge syrier, som du gjorde til høvding for livvagten for næppe tre døgn siden.

Herodes

Jeg har ikke befalet, at han skulle dræbes.

Anden drabant

Han dræbte sig selv, herre.

Herodes

Hvorfor? – Jeg havde jo gjort ham til høvding for min livvagt.

Anden drabant

Spørg ikke om grunden, herre. Vi ved kun, at han faldt for egen hånd.

Herodes

Det, synes jeg, var såre besynderligt. Jeg troede, at det kun var romerske filosoffer, der dræbte sig selv. Er det ikke sandt, Tigellinus, at filosofferne i Rom ynder at dræbe sig selv?

Tigellinus

Der *er* dem, som dræber sig selv, herre. Det er stoikerne. Men stoikerne er mennesker uden dannelse, og deres filosofi er tåbelig. Ja, jeg finder deres lære rent ud tåbelig.

Herodes

Jeg også. Det er tåbeligt at dræbe sig selv.

Tigellinus

Alle mennesker i Rom ler dem ud. Kejseren har udgivet en satire imod dem. Den oplæses på alle gadehjørner.

Herodes

Hm! har han skrevet en satire imod dem? Cæsar er vidunderlig. Han kan alt … Det er dog mærkeligt, at den unge syrier har dræbt sig selv. Det er ærgerligt, meget ærgerligt. Han var så smuk at se på. Jeg mindes ikke at have set en skønnere yngling. Og så havde han så smægtende øjne. Jeg mindes ofte at have set ham betragte Salome med sine smægtende øjne. Jeg tror i sandhed, han har set for meget på hende.

Herodias

Der findes andre, som ser for meget på hende.

Herodes

Hans fader var konge. Jeg drev ham bort fra hans rige. Og hans moder, dronningen, blev din slavinde, Herodias. Han fik tilhold her ved mit hof som gæsteven, og jeg gjorde ham til høvedsmand for min livvagt. Hvor ærgerligt, at han er

død! – Hvorfor har I ladet liget ligge her? – Det må føres bort. Jeg kan ikke tåle at se det. Bort med det!! *(Man fører liget ud.)* Her er koldt. Her blæser. Blæser det ikke? –

Herodias

Nej, det blæser slet ikke.

Herodes

Men jeg siger dig, at det blæser … Og jeg hører i luften noget som lyd af vinger, store, susende vinger. Hører du ikke?

Herodias

Jeg hører intet.

Herodes

Nu hører jeg det ikke længere. Men jeg hørte det tydeligt før. Det har været en trækvind. Nej! nu er det der igen. Hører du ikke? Det er ganske som vingeslag.

Herodias

Jeg siger dig, der er intet at høre. Du er syg. Lad os gå ind.

Herodes

Jeg er ikke syg. Det er din datter, som er syg til døden. Jeg har aldrig set hende så bleg.

Herodias

Jeg har bedt dig ikke se på hende.

Herodes

Manasse! skaf vin! *(Der bringes vin)* ... Salome! kom her hen og drik med mig. Her har jeg en vin, som er udsøgt. Cæsar har selv sendt mig den. Dyp dine små røde læber i den, og jeg vil tømme bægeret til bunden.

Salome

Jeg er ikke tørstig, tetrark!

Herodes

Hører du, hvorledes din datter svarer mig?

Herodias

Hun giver dig svar som fortjent. Hvorfor skal du altid se på hende?

Herodes

Manasse! bring frugt. *(Der bringes frugt)* ... Salome, kom og del en frugt med mig. Jeg elsker at se mærkerne af dine små tænder i en ferskenkind. Tag blot en lille bid af denne fersken, og jeg vil spise resten selv.

Salome

Jeg er ikke sulten, tetrark!

Herodes *(til **Herodias**)*

Der ser du, hvorledes du har opdraget din datter.

Herodias

Jeg og min datter, vi er af kongelig byrd. Men *din* fader, han var – kameldriver. Ja, han var nok det, som værre var – en ondskabsfuld røver!

Herodes

Nu lyver du.

Herodias

Du ved meget vel, at det er sandt.

Herodes

Salome! kom her hen og sid hos mig. Jeg vil give dig din moders trone.

Salome

Jeg er ikke træt, tetrark!

Herodias

Du ser, hvor lidt hun agter dig.

Herodes

Skaf hid … hvad var det, jeg ønskede? Jeg har glemt det. Å! nu husker jeg …

Johannes' stemme

Se, tidens fylde er kommet. Hvad jeg profeterede, går i opfyldelse. Dagen, om hvilken jeg talede, er oprunden.

Herodias

Byd ham at tie. Jeg vil ikke høre hans røst. Denne mand holder aldrig op med at overfuse mig.

Herodes

Han har jo slet intet sagt om dig. For øvrigt er han en meget stor profet.

Herodias

Jeg tror ikke på profeter. Kan nogen sige, hvad der vil hænde? – Det kan ingen, – ingen. Desuden overfuser han mig altid. Men jeg tror, at du er bange for ham … Jeg ved ganske udmærket, du er bange for ham.

Herodes

Jeg er ikke bange for ham. Jeg er ikke bange for nogen.

Herodias

Jeg siger dig, at du er bange for ham. Hvis du ikke var bange for ham, hvorfor ville du da ikke udlevere ham til jøderne, som nu i de sidste seks måneder uafladeligt har krævet hans blod?

En jøde

Sandelig, herre! I handlede klogest i at overgive ham i vore hænder.

Herodes

Lad nu det være nok. Jeg har givet jer mit svar. Jeg vil ikke overgive ham i jeres hænder. Han er en hellig mand, – en

mand, som har set Gud.

En jøde

Det er umuligt. Ingen har set Gud siden profeten Elias. Han er det sidste menneske, der har set Gud. Nu om stunder viser Gud sig ikke mere. Han skjuler sit åsyn. Det er derfor, der er overgået vort land så megen ondskab.

En anden jøde

Men intet menneske kan sige, om profeten Elias virkelig så Gud. Måske så han kun Guds skygge.

En tredje jøde

Gud er aldrig skjult. Han viser sig uafladeligt i alt. Gud findes såvel i det onde som i det gode.

En fjerde jøde

Sådan må man ikke sige. Det er en meget farlig lære. Det er en lære, der er kommet ud fra skolerne i Alexandria, hvor man underviser i grækernes filosofi. Og grækerne er ikke jøder, de er end ikke omskårne.

En femte jøde

Ingen kender Guds veje, de er hyllet i mysterier. Måske er det, som vi kalder ondt, i virkeligheden godt, og det, vi kalder godt, er ondt. Ingen ved noget om nogen ting. Vi må blot underkaste os, thi Gud er meget stærk. Han bryder alting itu, bryder alting i små stykker, den stærke såvel som den svage, thi han ænser intet menneske.

Den første jøde

Du taler sandhed: Gud er frygtelig; Han knuser den stærke og den svage, som et menneske knuser kornet i en kværn. Men denne mand har ikke set Gud. Intet menneske har set Gud siden Elias.

Herodias

Få dem til at tie. De keder mig.

Herodes

Men jeg har hørt sige, at Johannes er selve jeres profet Elias.

Jøden

Det kan han ikke være. Det er mere end tre hundrede år siden, profeten Elias levede.

Herodes

Men der *er* dem, der mener, at denne mand er profeten Elias.

En nazaræer

Jeg er vis på, han er det.

Jøden

Nej, det er umuligt; – han er ikke profeten Elias.

Johannes' stemme

Se, Herrens dag er nær, – og jeg hører ham komme fjernt over bjergene – han, som skal være Verdens frelser.

Herodes

Hvad mener han? – Verdens frelser?

Tigellinus

Det er en titel, som Cæsar har antaget.

Herodes

Men Cæsar kommer ikke til Judæa. Endnu i går modtog jeg brev fra Rom. Det meldte intet om noget sådant. Og du, Tigellinus, som har tilbragt hele vinteren i Rom, du ved jo heller intet om det?

Tigellinus

Herre, jeg har ikke noget. Jeg forklarede blot titlen. Det er en af Cæsars titler.

Herodes

Men Cæsar *kan* ikke komme. Gigten vil hindre ham. Man siger, at hans fødder er ophovnede som rene elefantfødder. Og så er der jo staten at tage hensyn til. Den, der forlader Rom, mister Rom. Han vil ikke komme. Nå, Cæsar er herre, han kommer, hvis han vil. Men jeg tror det nu ikke.

Den første nazaræer

Det var ikke om Cæsar, at profeten talte, herre!

Herodes

Hvad!! – Var det ikke om Cæsar?

Den første nazaræer

Nej, herre.

Herodes

Hvem var det da, han talte om?

Den første nazaræer

Det var om Messias, som er kommet.

En jøde

Messias er ikke kommet.

Den første nazaræer

Han er kommet, og over alt gør han undere.

Herodias

Ha! ha! – Undere!! Jeg tror ikke på undere. Dertil har jeg set for mange. *(Til* ***pagen:****)* Ræk mig min vifte .

Den første nazaræer

Denne mand gør sande undere. Således nys ved et bryllup, som stod i en lille by oppe i Galilæa, en ganske ubetydelig lille by, forvandlede han vand til vin. Nogle af de indbudte har selv fortalt mig det. Ligeledes helbredte han forleden dag to spedalske, som sad udenfor Kapernaums port – blot ved at lægge hænderne på dem.

Den anden nazaræer

Nej, det var to blinde, han gjorde seende ved Kapernaum.

Den første nazaraæer

Nej, det var spedalske. Men han har også gjort blinde seende, og man har set ham på et bjerg, hvor han talte med englene.

En saddukæer

Der findes ikke engle.

En farisæer

Jo, der findes engle, men jeg tror ikke på, at denne mand har talt med dem.

Den første nazaraæer

Men han blev set af en stor folkemængde, mens han talte med englene.

En saddukæer

Nej, ikke med engle.

Herodias

De keder mig, disse mennesker. De er dumme at høre på. *(Til **pagen**:)* Nå! – får jeg så den vifte! *(**Pagen** rækker hende viften.)* Du har en drømmers blik. Du må ikke drømme. Drømmere er syge mennesker, hører du! *(Hun slår ud efter pagen med viften).*

Den anden nazaraæer

Men mærkeligst var dog det under, han gjorde med Jaïri datter.

Den første nazaraæer

Ja, det er rigtigt. *Det* kan ingen benægte.

Herodias

Disse mennesker raser jo. De har vist stirret alt for længe på månen. Byd dem at tie.

Herodes

Hvad var det for et under med Jaïri datter?

Den første nazaræer

Jaïri datter var død. Han opvakte hende fra de døde.

Herodes

Hvorledes? – Kan han vække de døde?

Den første nazaræer

Ja, herre! Han opvækker folk fra de døde.

Herodes

Det må han ikke. Det vil jeg forbyde ham. Jeg tillader ikke de døde at blive vækket. Lad ham opsøge og forkynd ham, at jeg ikke tillader ham at opvække de døde. – Hvor er denne mand for tiden?

Den anden nazaræer

Han er over alt, herre, men han er svær at finde.

Den første nazaræer

Man siger, at han for tiden er i Samaria.

En jøde

Så er det jo let nok at se, at han ikke kan være Messias, når han er i Samaria. Messias kommer ikke til samaritanerne, de er forbandede. De bringer ingen ofre til Templet.

Den anden nazaræer

Han forlod Samaria for nogle dage siden. Jeg tror nok, at han i øjeblikket er et sted i nærheden af Jerusalem.

Den første nazaræer

Nej, der er han ikke; jeg er netop kommet fra Jerusalem. Der har man intet hørt om ham i de sidste to måneder.

Herodes

Lige meget! Men find ham og sig ham, at jeg ikke tillader ham at opvække folk fra de døde. Forvandle vand til vin, helbrede spedalske og blinde, det kan han for mig gøre, om han vil. Jeg siger intet imod det. Sandelig! jeg anser det for en god gerning at helbrede en spedalsk. Men jeg tillader ikke, at nogen opvækker de døde ... Tænk, hvilken gru, om de døde kom igen!

Johannes' stemme

Tvi hende, den vellystige skøge, den Babylons datter med de malede øjne og de forgyldte øjenlåg! Således siger Herren: "En skare mænd skal udgå imod hende, folket skal tage sten og stene hende ...

Herodias

Befal ham at tie!

Johannes' stemme

Lad fjendens høvdinge gennembore hende med sværd og knuse hende mellem sine skjolde.

Herodias

Dette er skændigt!

Johannes' stemme

Således vil jeg udrydde al ondskab af Jorden, så at alle kvinder kan lære ikke at efterligne hendes vederstyggelighed."

Herodias

Hører du ikke, hvad han siger om mig? Tillader du ham således at krænke din hustru?

Herodes

Han nævnede ikke dit navn.

Herodias

Hvad siger det? – Du ved vel, at det er mig, han søger at ydmyge. Og er jeg ikke din hustru?

Herodes

Vist er du min hustru, kære, ædle Herodias! Og du var min broders hustru, før du blev min.

Herodias

Det var dig, som stjal mig ud af hans arme.

Herodes

Jeg var stærkere end ham ... Men lad os ikke tale mere om det. Det var netop årsagen til de forfærdelige ord, som profeten udslyngede. Kan hænde, at der derfor vil komme en ulykke over os. Lad os ikke tale mere om det. Herodias! vi er ikke opmærksomme mod vore gæster. Fyld mit bæger. Gyd vin i de store sølvkander og glaspokalerne. Jeg vil drikke på Cæsars velgående. Her er en del romere til stede; vi må drikke Cæsars skål.

Alle

Hil Cæsar! Cæsar!

Herodes

Har du set, hvor bleg din datter er?

Herodias

Hvad har det at sige for dig, om hun er bleg eller ikke?

Herodes

Jeg har aldrig før set hende så bleg.

Herodias

Du må ikke se på hende.

Johannes' stemme

Og på den dag skal solen blive sort som et lærred af hår, og månen skal blive som blod, og stjernerne på himlen skal falde til jorden som modne figner falder af figentræer, og jordens konger skal ræddes.

Herodias

Ah! Gerne så jeg den dag, han taler om, hvor månen skal blive som blod, og stjernerne falde til jorden som modne figner. Denne profet taler som en drukken galning … men jeg kan ikke udholde lyden af hans stemme. Jeg hader hans stemme. Befal ham at tie.

Herodes

Det vil jeg ikke. Jeg kan ikke forstå, hvad han siger, men det kan være et varsel.

Herodias

Jeg tror ikke på varsler. Han taler som en drukken galning.

Herodes

Måske er han drukken, men det er af Guds vin!

Herodias

Og hvad det, denne Guds vin, du taler om? Hvilken vingård kommer den fra? I hvilken presse kan man hente den?

Herodes *(til **Tigellinus**, – dog stadig med blikket fæstet på Salome)*

Tigellinus, da du var i Rom for nylig, talte kejseren da med dig om …?

Tigellinus

Om hvad, herre?

Herodes

Om hvad? ... Ja, det er sandt, jeg spurgte dig om noget. Jeg har rent glemt, hvad det var, jeg ville spørge dig om.

Herodias

Nu ser du igen på min datter. Du *må* ikke se på hende. Det har jeg allerede sagt dig flere gange.

Herodes

Ja, det er jo det eneste, du siger.

Herodias

Og jeg vil sige det igen.

Herodes

Og reparationerne på Templet, som de har talt så meget om, bliver der gjort noget? Man siger, at helligdommens forhæng er forsvundet?

Herodias

Det var dig selv, som stjal det. Du vrøvler. Jeg vil ikke blive herude; lad os gå ind.

Herodes

Salome! dans for mig.

Herodias

Hun skal ikke danse.

Salome

Jeg har ikke lyst til at danse, tetrark!

Herodes

Salome, Herodias' datter, dans for mig.

Herodias

Lad hende i ro.

Herodes

Jeg befaler dig at danse, Salome!

Salome

Jeg vil ikke danse, tetrark!

Herodias *(med en latter)*

Der ser du, hvor smukt hun lyder dig!

Herodes

Hvad gør det mig, om hun danser eller ej. Det er mig lige meget. I aften er jeg lykkelig, overmåde lykkelig. Jeg har aldrig været så lykkelig.

Første drabant

Tetrarken ser dyster ud. Ser han ikke dyster ud?

Anden drabant

Ja, han har et ondt blik i aften.

Herodes

Hvorfor skulle jeg ikke være lykkelig? – *Cæsar,* som behersker verden og alle de ting, som er i verden, Cæsar elsker og – hædrer mig. Endnu i dag har han sendt mig kostbare gaver. Ydermere har han lovet mig at indstævne min fjende, kongen af Kappadocien, for sin domstol i Rom. Måske lader han ham korsfæste, for han er i stand til at gøre alt, hvad hans lune indskyder ham. Derfor er jeg lykkelig, – lykkeligere end jeg nogensinde har været. Intet i verden kan forkrænke min lykke.

Johannes' stemme

Han skal sidde på sin trone, klædt i skarlagen og purpur. I sin hånd skal han holde et forgyldt bæger fuldt af hans galde og beskhed. Men Herrens engel skal slå ham. Og ormene skal fortære ham.

Herodias

Hører du, hvad han forkynder dig? – Han siger, at ormene skal fortære dig.

Herodes

Det er ikke mig, han taler om. Han har aldrig villet mig til livs. Han taler om kongen af Kappadocien, min fjende. Det er ham, ikke mig, der skal fortæres af orme. Aldrig har profeten dadlet min færd, undtagen dengang jeg syndede ved at ægte dig, min broders hustru. Og måske havde han ret. For sandelig, du er gold og ufrugtbar.

Herodias

Jeg, gold? Og det siger du, der aldrig kan holde øjnene fra min datter, du, der vil have hende til at danse for dig? Det er tåbeligt af dig at sige sådan. Jeg har født et barn. Du har aldrig avlet noget barn, end ikke med en af dine slaver. Det er dig, der er ufrugtbar, ikke jeg.

Herodes

Ti, kvinde! Jeg siger, at du er gold. Du har ikke givet mig noget barn, og profeten siger, at vort ægteskab er falsk. Han siger, at det er et urent ægteskab, et ægteskab, der kun kan bringe ulykker og ondt … jeg frygter, at han har ret. Men nu er ikke tiden til den slags tale. Jeg vil være lykkelig. Jeg *er* lykkelig. Meget lykkelig. Mig fattes intet.

Herodias

Det glæder mig, at du er i så godt lune i aften. Det er ellers ikke din vane. Men det er sent. Lad os gå ind. Glem ikke, at vi skal ud at jage ved solopgang. Cæsars sendebud må bevises al hæder, ikke sandt?

Anden drabant *til* ***Første drabant:***

Tetrarkens blik formørkes.

Første drabant

Ja, han ser mørk og dyster ud.

Herodes

Salome! – Salome, dans for mig. Jeg beder dig, dans for mig. Jeg er bedrøvet i aften. Ja, i aften er jeg bedrøvet. Da jeg kom

herud, gled jeg i blod; det var et ondt tegn. Siden hørte jeg i luften vingeslag, vældige susende vingeslag. Jeg kan ikke vide, hvad det betyder … Jeg er bedrøvet i aften, Salome! … Dans for mig, dans, hører du. Om du vil danse for mig, så kan du begære af mig, hvad du vil, og jeg skal give dig det. Ja, dans for mig, Salome, og hvad som helst du beder om, skal du få, – var det end det halve af mit rige!

Salome *(rejser sig)*

Vil du virkelig give mig hvad som helst jeg begærer? Vil du, tetrark?

Herodias

Dans ikke, min datter.

Herodes

Hvad som helst du begærer, – var det end det halve af mit rige.

Salome

Sværg mig det til.

Herodes

Det være svoret.

Herodias

Dans ikke, min datter!

Salome

Hvorved tilsværger du mig dette?

Herodes

Ved mit liv, ved min krone, ved mine guder! Hvad som helst du ønsker, vil jeg give dig – var det end det halve af mit rige, – blot du vil danse for mig. O, Salome! dans for mig!!

Salome

Du har svoret, tetrark!

Herodes

Jeg har svoret, Salome.

Salome

Alt, hvad jeg begærer, var det end det halve af dit rige?

Herodias

Dans ikke, min datter.

Herodes

Var det end det halve af mit rige. Du skal kunne skride frem skøn som en dronning, Salome! om det behager dig at fordre det halve af mit rige. Vil *hun* ikke blive skøn som dronning? … Her bliver pludselig koldt, isnende koldt herude, og nu hører jeg … hvorfor hører jeg i luften dette vingesus? – Man skulle tro, en sort kæmpefugl svævede over terrassen. Hvorfor kan jeg ikke se den? – Drønet af dens vingeslag bringer mig til at gyse. Her er koldt. Nej! – her er kvælende hedt! Gyd vand over mine hænder. Giv mig sne at drikke. Hurtigt! løs op for min kappe. Nej! lad den være. Det er min krans, min rosenkrans, der piner mig. Blomsterne blusser som ild. De har brændt min pande. *(Han river kransen af sit hoved og kaster den på bordet.)*

Ah! – nu kan jeg ånde! – Hvor de dog er røde, de rosenblade. De minder om blodpletter på et klæde. Men det betyder intet. Det er ikke klogt at finde symboler i alt, hvad man ser. Det fylder livet med gru. Man gjorde bedst i at sige, at blodpletter var lige så liflige som rosenblade. Men nu vil vi ikke tale mere om det. Nu er jeg lykkelig. Jeg er meget lykkelig. Har jeg ikke lov til at være lykkelig. Salome har lovet at danse for mig … Du vil da danse for mig, ikke sandt, Salome? Du har lovet at danse for mig.

Herodias

Jeg vil ikke have, at hun danser.

Salome

Jeg vil danse for dig, tetrark.

Herodes

Du hører, hvad din datter siger. Hun vil danse for mig. Du gør vel i at danse for mig, Salome. Og når du har danset for mig, så må du begære hvad som helst, du vil, af mig. Hvad som helst du begærer, vil jeg give dig, var det end det halve af mit rige. Jeg har jo svoret, ikke sandt?

Salome

Du har svoret, tetrark.

Herodes

Og jeg har aldrig brudt mit ord. Jeg er ikke af den slags, der bryder mit ord. Jeg kender ikke til at lyve. Jeg er en slave af mit ord, og mit ord er en konges ord. Kongen af Kappadocien

lyver altid, men han er heller ikke en rigtig konge. Han er en fej slyngel. Han skylder mig også penge, som han ikke vil betale mig. Han har talt ord, der sårede mig. Men Cæsar vil korsfæste ham, når ham kommer til Rom. Jeg er sikker på, at Cæsar vil korsfæste ham. Og selv om det ikke sker, vil han alligevel dø, og ormene skal fortære ham. Profeten har forudsagt det. – – – Nuvel! Hvorfor tøver du, Salome?

Salome

Jeg venter på, at mine slavinder skal komme med vellugtende salver og de syv slør og tage sandalerne af mig.

(Slavinderne kommer med vellugtende salver og de syv slør, og tager sandalerne af Salome.)

Herodes

Ah! vil du danse med nøgne fødder. Det glæder mig. Det glæder mig! – Dine små fødder ligner et par hvide flagrelystne hvide duer; de ligner små hvide blomster, der danser på træet ... Men hun vil danse i blodet. Der er blod udgydt der på gulvet. Hun må ikke danse i blod, siger jeg. Det ville være et ondt tegn.

Herodias

Hvad rører det dig, om hun danser i blodet? Du har jo vadet dybt nok i det.

Herodes

Hvad det rører mig? Åh! se på månen! Den er blevet rød. Den er blevet rød som blod. Åh! profeten talte sandt. Han

forudsagde, at månen ville blive rød som blod. Forudsagde han ikke, at månen ville blive rød som blod? I hørte ham alle samme. Og nu er månen blevet rød som blod. Ser I det ikke?

Herodias

Jo, jeg ser det, og jeg ser stjernerne falde som modne figner. Og solen bliver sort som et lærred af hår, og jordens konger ræddes. Det kan man alt sammen se ganske tydeligt. For en gangs skyld havde profeten ret. Jordens konger ræddes ... Lad os gå ind. Du er syg. Man vil sige i Rom, at du er blevet gal. Lad os gå ind, siger jeg dig.

Johannes' stemme

Hvem er han, som kommer fra Edom, hvem er han, som kommer fra Bosra, – klædt i purpur, i skinnende klæder? – han, som skrider frem mægtig og stor? Hvorfor er din dragt skarlagenplettet? –

Herodias

Lad os gå ind. Denne mands stemme gør mig gal. Jeg tilsteder ikke, at min datter danser, så længe han skriger således derude. Jeg tilsteder ikke, at hun danser, så længe du ser således på hende. Jeg vil slet ikke have, at hun danser.

Herodes

Det nytter ikke, at du rejser dig fra dit sæde, Herodias. Jeg går ikke ind, før hun har danset. Dans for mig, Salome! dans!!

Herodias

Gør det ikke, min datter!

Salome

Jeg er rede, tetrark!

(Salome danser de syv slørs dans.)

Herodes

Vidunderligt! Vidunderligt!! – Du ser, hun har danset for mig, din datter. Kom hid, Salome, kom hid, at jeg kan give dig din belønning. Jeg belønner dig kongeligt. Jeg giver dig, hvad du attrår. Hvad ønsker du? – Tal.

Salome *(falder på knæ)*

Jeg ønsker, at man rækker mig på et sølvfad …

Herodes *(med en latter)*

På et sølvfad? – Ja vist, på et sølvfad … Hun er fortryllende, ikke sandt? Hvad er det, du ønsker bragt på et sølvfad, du skønne, uimodståelige Salome, fagreste blandt alle Judæas døtre! Hvad vil du, at man skal række dig på et sølvfad? Sig frem. Hvad det end er, skal du få det. Mit skatkammer står dig åbent. Hvad er det, du attrår, Salome –

Salome *(idet hun rejser sig)*

Johannes' hoved.

Herodias

Ah! – Vel talt, min datter! Vel talt.

Herodes

Nej! nej!!

Herodias

Vel talt, min datter.

Herodes

Nej, nej, Salome! Det begærer du ikke. Lyt ikke til din moders råd. De er altid onde. Lyt ikke til hende.

Salome

Jeg agter ikke på min moders råd. Det er mig selv til behag, at jeg begærer Johannes' hoved på et sølvfad. Du har svoret, Herodes! Glem ikke, at du har svoret en dyr ed.

Herodes

Jeg ved det. Jeg har svoret en ed ved mine guder. Jeg ved det vel. Men jeg beder dig, Salome! begær noget andet af mig. Begær halvdelen af mit rige, begær hvad du vil, kun ikke *det*, som dine læber har udsagt.

Salome

Jeg vil have Johannes' hoved.

Herodes

Nej, nej! jeg vil ikke give dig det.

Salome

Husk, at du har svoret, Herodes!

Herodias

Ja, du har svoret. Vi har alle hørt din ed. Du svor den i alles påhør.

Herodes

Ti, kvinde! – Det er ikke til dig, jeg taler.

Herodias

Min datter gør ret i at begære Johannes' hoved. Han har overvældet mig med hånsord. Ord, som jeg ikke vil tage i min mund, har han udslynget imod mig. Man kan se, at hun elsker sin moder højt. Giv ikke efter, min datter. Han har givet sin ed.

Herodes

Ti! ... Tal ikke til mig ... Salome! jeg beder dig, vær ikke halsstarrig. Jeg var dig altid god. Jeg har altid elsket dig ... Kan hænde jeg har elsket dig for højt. Men begær ikke dette af mig. Det er jo grufuldt, hvad du begærer. Jeg tror i sandhed, du spøger. En mands hoved, skilt fra kroppen, er et forfærdeligt syn, og lidet sømmer det sig, at en jomfrus øjne beskuer sligt. Hvad behag kan du finde i det? – Intet, intet!! Nej, begær noget andet af mig. Hør blot. Jeg har en smaragd, en stor rund smaragd, som Cæsars yndling har sendt mig. Når du ser gennem denne smaragd, da kan du se alt, hvad der foregår langt borte. Cæsar har selv en sådan smaragd, som han bruger, når han går i cirkus. Men min smaragd er større. Det er den største smaragd i hele verden. *Den* skal du

få, om du vil have den. Bed mig om den, og jeg vil straks lade den hente.

Salome

Jeg vil have Johannes' hoved.

Herodes

Du hører ikke på mig. Lad mig tale dig til rette, Salome.

Salome

Johannes' hoved!

Herodes

Nej, nej! du vil ikke have det. Det er din spøg. Du siger det blot for at skræmme mig, fordi jeg har set så meget på dig i aften. Ja, det er sandt, jeg har set alt for meget på dig. Din skønhed har oprørt mig. Men jeg vil holde op at se på dig. Man burde aldrig se på noget, hverken på mennesker eller ting. Kun i et spejl er det ufarligt at se; for spejlet viser kun masker. Hej! skaf vin!! ... Jeg tørster ... Salome! Salome!! se, om du kunne besinde dig. Lad os være venner. Kom hid, kom nærmere ... Jeg er bange for, at du ikke skal høre mig. Du kender mine hvide påfugle, mine skønne hvide påfugle, som vandrer ude i haven blandt myrter og høje cypresser. Deres næb er forgyldte, og de korn, de pikker op af ædekarret, er forgyldte og deres fødder er farvet med purpur. Når de skriger, kommer der regn, og når de udfolder deres hale, da træder månen frem bag skyerne. To og to vandrer de mellem cypresserne og de sorte myrtetræer, og hver af dem har en slave til sin opvartning. Snart flyver de op over træernes

kroner, snart hviler de i græsset trindt om de marmorbelagte vandløb. I hele verden findes der ikke skønnere fugle. Jeg ved, at end ikke Cæsar har så skønne påfugle som jeg. Jeg vil give dig halvtreds af mine påfugle. De skal følge dig, hvor som helst du går, og blandt dem vil du ligne månen, omgivet af en hel bræmme af skyer ... Jeg vil skænke dig dem alle. Jeg har kun hundrede, men i hele verden findes der ikke en konge, som har mage til mine. Jeg vil give dig dem alle, blot du løser mig fra min ed og ikke begærer det, som dine læber har udsagt.

(Herodes tømmer sit bæger.)

Salome

Giv mig Johannes' hoved.

Herodias

Du gør dig latterlig med dine påfugle. Hvad angår de min datter?

Herodes

Ti stille! Du skriger altid. Du skriger som et rovdyr, – som en hyæne! Du må ikke skrige så højt. Din stemme trætter mig. Ti stille, siger jeg ... Salome! betænk, hvad du gør. Måske denne mand er af Gud. Han er en hellig mand. Guds finger har rørt ved ham. Gud har lagt stærke og forfærdende ord på hans tunge. I paladset som i ørkenen er Gud altid hos ham. Det er i alt fald *muligt*, at Gud er hos ham. Det er slet ikke urimeligt, at han står i pagt med den Højeste. Og om han nu dør, da vil en ulykke ramme mig og mit hus, det har han sagt.

Han har sagt, at den dag han dør, vil en ulykke ramme en eller anden. Det kan kun være mig. Husk på, jeg gled i blodet, da jeg kom her. Og jeg har hørt vingeslag, mægtige vingeslag. Det er onde varsler. Og der har været andre. Jeg er sikker på, der har været andre, selv om jeg ikke har set dem. Salome, du ønsker da ikke, at jeg skal rammes af ulykke? Det ønsker du ikke. Lyt til mig.

Salome

Giv mig Johannes' hoved.

Herodes

Ak! vil du da slet ikke agte på mit ord! Giv dig tilfreds. Slå dig til ro og lyt opmærksomt til, hvad jeg har at sige. Jeg har skjulte skatte, store skrin fulde af ædelstene, som jeg end ikke har vist din moder. Der er et perlehalsbånd med fire rækker. Det er som små måner, samlet med sølverne lysstråler. Det er som halvtreds måner, fanget i et gyldent net. En dronning har båret det på sit elfenbenshvide bryst. Du vil være så skøn som en dronning, når du bærer det. Der er ametyster af to slags, en sort som vin, en anden rød som vin blandet med vand. Der er topaser, nogle gule som tigerøjne, andre røde som dueøjne, atter andre grønne som katteøjne! Der er opaler, som brænder med en iskold flammer, opaler, der gør mænd triste og får dem til at frygte skyggerne. Der er onyxer, som ligner en død kvindes øjenstene. Der er månesten, som forandrer sig i takt med månen, og blegner, når de ser solen. Der er safirer så store som æg, og så blå som blå blomster. Havets bølger findes i

dem, men månen bevæger ikke disse have. Der er krysolitter og beryler og krysopraser og rubiner. Der er sardonyxer og jacinther og calcedoner, og jeg vil giver dig dem alle, og en mængde andre ting. Kongen af Indien har netop sendt mig fire vifter, fremstillet af papegøjefjer, og kongen af Numidien har sendt mig en klædning af strudsefjer. Jeg har en krystal, som det ikke er tilladt en kvinde at skue; unge mænd må heller ikke få den at se, før de er blevet pisket til blods. Men vidunderligere end alt dette er tre sjældne turkiser. Den, som bærer dem på sit pandebind, kan se ting, som er usynlige for andre dødelige, og den mand, der har dem i hænderne, kan gøre kvinder ufrugtbare. Det er alt sammen værdifulde skatte, ja skatte, hvis værdi ikke kan måles. Men det er ikke alt. I en ibenholts kiste har jeg to kopper af rav, der ligner gyldne æbler. Hvis en fjende skænker gift i disse kopper, bliver de som æbler af sølv. Jeg har klædninger, der er bragt hertil fra Seres, og armbånd af karfunkler og jade, der kommer fra byen Eufrat ... Hvad kan du ønske mere, Salome? Sig mig, hvad du attrår af alt dette, og jeg vil give dig det. Sig, at du attrår det hele, og du skal få det. Jeg vil give dig, hvad som helst du begærer af mig, kun ikke denne ene mands liv. Jeg vil give dig ypperstepræstens kjortel. Jeg vil give dig helligdommens forhæng.

Jøderne

Ve! Ve!!

Salome

Giv mig Johannes' hoved!

Herodes *(synker tilbage i sin stol)*

Lad hende da få, hvad hun begærer. Hun er i sandhed sin moders barn! *(**Første drabant** nærmer sig kongen. **Herodias** drager dødsringen af hans finger og rækker den til drabanten, som ufortøvet overbringer den til bødlen. **Bødlen** ser rædselsslagen ud.)* Hvem har taget min ring? Der sad en ring på min højre hånd. Hvem har drukket min vin? Der var vin i mit bæger. Det var bredfuldt af vin. Nogen må have tømt det. Der vil sikkert hænde en ulykke. *(**Bødlen** stiger ned i brønden.)* Ak! at jeg har svoret den ed. Herefter bør ingen konge sværge nogen ed. Hvis han ikke holder den, er det forfærdeligt, og hvis han holder den, er det også forfærdeligt.

Herodias

Min datter har gjort vel i at forlange Johannes' hoved.

Herodes

Jeg er vis på, at en ulykke vil ske.

Salome *(bøjer sig ned over brønden, idet hun lytter)*

Ikke en lyd. Jeg hører intet. Hvorfor skriger manden ikke? – Hvis nogen ville forsøge på at dræbe mig, så ville jeg skrige, kæmpe og sætte vold mod vold … Hug til, Naaman! hører du, hug til. Nej, jeg hører intet. Hvilken stilhed, hvilken trykkende stilhed! – Jeg hørte noget falde. Var det bødlens sværd? Måske han er bange, den slave! Han vover ikke at hugge til. Han har sikkert ladet sværdet glide sig af hånden. Han er en usselryg, den slave. Send ham drabanter til undsætning. *(Hun får øje på **Herodias' page** og siger til ham:)* Kom her hen! Du var jo ven med ham, syrieren, som døde. Nu vel! jeg siger

dig, endnu har vi ikke set døde nok. Gå hen til drabanterne og befal dem at stige ned og skaffe mig, hvad jeg attrår, hvad tetrarken har lovet mig, og hvad mit er. *(**Pagen** viger tilbage fra hende. Hun vender sig til **drabanterne**.)* Hid, drabanter! Stig ned i brønden og skaf mig fangens hoved. *(**Drabanterne** viger tilbage.)* Tetrark! tetrark! befal dine drabanter at give mig Johannes' hoved.

*(**Bødlen** stiger op af brønden, bærende på et sølvskjold **Johannes'** tilhyllede hoved. **Herodes** skjuler sit ansigt i sin kappe. **Herodias** smiler bag viften. **Nazaræerne** falder på knæ og beder. **Salome** går frem imod det tildækkede hoved.)*

Ah, du ville ikke lade mig kysse din mund, Johannes! Ser du, nu vil jeg kysse den. Jeg vil bide i den med mine tænder, som man bider i en moden frugt. Ja, jeg vil kysse din mund, Johannes. Det sagde jeg jo, jeg ville, ikke sandt? Men hvorfor ser du ikke på mig, Johannes? Dine øjne, der var så frygtelige, så fulde af raseri og hån, er lukkede nu. Hvorfor er de lukkede? Åbn dine øjne! Løft dine øjenlåg, Johannes! Hvorfor ser du ikke på mig? Er du bange for mig, Johannes, siden du ikke vil se på mig? ... Og din tunge, der var som en lille rød slange, der spyttede gift, den bevæger sig ikke mere, den siger intet mere, Johannes, den lille røde slange, der spyttede gift på mig. Det er mærkeligt, ikke sandt? Hvorfor er det, at den lille røde slange ikke mere bevæger sig? Du ville ikke have med mig at gøre, Johannes. Du viste mig fra dig. Du talte ondt til mig. Du behandlede mig som en skøge, en hore, mig, Salome, datter af Herodias, prinsesse af Judæa! Men se, Johannes, jeg lever endnu, men du – du er dø, og dit hoved tilhører mig. Jeg kan gøre med det, hvad jeg vil. Jeg kan kaste

det for hundene eller give det til luftens fugle. Hvad hundene levner, skal luftens fugle fortære … Ak, Johannes, Johannes, du var den eneste mand, jeg har elsker. Alle andre mænd er mig frastødende. Men du – du var smuk! Dit legeme var en støtte af elfenben på en sølvsokkel. Det var en have fyldt med duer og sølverne liljer. Det var et tårn af sølv dækket af elfenben. Der var intet i hele verden så hvidt som dit legeme. Og i hele verden var der intet så rødt som din mund. Din stemme var som røgelseskar, der udbredte mærkelige dufte, og når jeg lyttede til den, hørte jeg en mærkværdig musik. Ak, hvorfor så du ikke på mig, Johannes? Du skjulte dit ansigt bag dine hænder og dine forbandelser. Du skjulte dine øjne bag ham, som ville se sin Gud. Nu har du set din Gud, Johannes, men mig, mig så du aldrig. Om du havde set mig, da ville du have elsket mig. Jeg så dig, Johannes, og jeg elskede dig. Åh, hvor jeg elskede dig! Og jeg elsker dig stadig, Johannes. Jeg elsker kun dig … jeg tørster efter din skønhed, jeg sulter efter dit legeme, og hverken vin eller frugt kan stilne mit begær. Jeg var en prinsesse, og du viste mig fra dig. Jeg var en jomfru, og du fratog mig min jomfrudom. Jeg var kysk, og du fyldte mine årer med ild. Åh! Hvorfor så du ikke på mig, Johannes? Hvis du havde set på mig, ville du have elsket mig. Jeg ved, du *måtte* have elsket mig, for kærlighedens hemmelighed er større end dødens. Kærligheden er det eneste, der betyder noget.

Herodes

Hun er et uhyre, din datter, helt igennem et uhyre. Hvad hun har gjort her, er en stor forbrydelse. Jeg er sikker på, at det er

en forbrydelse mod en ukendt gud.

Herodias

Min datter har gjort vel. Og jeg vil blive her nu.

Herodes *(farer op)*

Åh! Der taler den falske ægtehustru! Kom! Jeg vil ikke blive her. Kom! Jeg befaler det. Der vil ganske sikkert ske noget rædselsfuldt. Manasse! Isakar! Osias! sluk faklerne. Jeg vil intet se. Jeg vil ikke lade mig selv se. Sluk faklerne! Skjul månen! Skjul stjernerne! Lad os selv skjule os i vort palads, Herodias. Jeg begynder at blive bange.

(Slaverne slukker faklerne. Stjernerne forsvinder. Et stort mørke tilhyller månen og efterhånden hele scenen. ***Herodes*** *begynder at stige op ad trappen.)*

Salomes stemme

Ah! jeg har kysset din mund, Johannes, jeg har kysset din mund. Der var en bitter smag på dine læber. Var det smagen af blod? ... Måske var det smagen af kærlighed. Man siger, at elskov har en bitter smag ... Men hvad betyder det? Jeg har kysset din mund, Johannes, jeg har kysset din mund!

(En månestråle falder på ***Salome*** *og dækker hende med sit lys.)*

Herodes *(vender sig og ser* ***Salome****)*

Dræb denne kvinde!

(Drabanterne farer ind på Salome og knuser hende mellem skjoldene.)

Tæppet falder

Om "Salome"

Forfatter: Oscar Wilde (1854-1900).
Org.udgave: *Salomé.* Drame en un acte. Libraire de l'art indépendant, Paris/Elkin Mathews et John Lane. London, 1893.
Denne udgave efter: *Salome.* Tragedie i 1 akt af Oscar Wilde. Oversat og bearbejdet af Adolf Langsted. I *Samtiden. Populært tidsskrift for litteratur og samfundsspørgsmaal*, udgivet af Gerhard Gran. John Griegs Forlag, Bergen 1899.
Oversætter: Adolf Langsted (1864-1919).
Redigeret, revideret og kompletteret efter Wildes franske original ved Kim N. Jensen: Langsteds danske oversættelse/bearbejdelse udelader enkelte dele af Wildes tekst – væsentligt jødernes religiøse diskussion, en del af Herodes lange monolog om alle de ting, han ejer og vil forære Salome frem for Johannes afhuggede hoved, og Salomes lange slutningsmonolog til Johannes' hoved. De manglende afsnit er indføjet i nyoversættelse ved revisionen.

ISBN 978-87-7628-332-2
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-561-7 (Ølstykke 2017).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk